

➤ Sprookjes, legendes, Mythes, Sagen, Fabels en Fantasmies ➤

DE
SPROOKJES
VAN
GASIA

J.J. Gasia

J.J. Gasia

HET BETOVERD DOZIJN

12 magische nieuwe sprookjes

Uitgegeven door Dreambooks

INHOUD

VOORWOORD.....9

SPROOKJES

Karel Kikker.....	10
Het Magische Orkest.....	16
De Eend & De Jachthond.....	20
De Dappere Kolibrie.....	26
Koning Nooit Genoeg.....	32
De Galante Gazelle.....	40
De Tijgerkoning.....	44
Het Badhuis Van De Sultan.....	52
Archibald De Windhaan.....	58
De Stermagnolia.....	66
De Prinses & De Draak.....	72
De Ridders Van De Ronde Kaas.....	90

WIJ SCHREVEN OOK SPROOKJES.....99

OVER DE AUTEUR.....112

Het vertederende verhaal van

KAREL KIKKER

ens, in een weelderig moeras, leefde een kleine, groene kikker genaamd Karel. Karel kwaakte misschien wel het mooist van alle kikkers, maar was, in tegenstelling tot zijn soortgenoten, hier niet van onder de indruk. Terwijl zij tevreden waren met hun leven tussen de waterlelies en het gezang van hun burens, de krekels, droomde Karel ervan om iets anders te zijn - hij droomde ervan een mens te zijn.

Het zit zo: wanneer hij op zijn favoriete waterlelie zat, merkte hij op zwoele zomeravonden mensen aan de rand van de vijver. Ze liepen arm in arm te praten, zaten naast elkaar naar de geluiden van de vijver te luisteren of zongen liederen voor elkaar.

Dat zicht vervulde Karel met verlangen. Verlangen om te zijn zoals de lange tweevoeters aan de rand van het water. De vijver kon een gevaarlijke plek zijn, vol snoeken onder water en reigers in de lucht. Ook vond Karel het gekwaak van de andere kikkers verschrikkelijk saai. Steeds datzelfde geluid... bah! Hij keek neer op zijn soortgenoten. Zij waren niet welkom op zijn lelie. Hij wilde als mens zingen voor andere mensen. Die zouden hem op prijs stellen, zij zouden hem geweldig vinden! De slijmerige kikkers in de vijver zou hij inruilen voor prachtige mensen en zijn kleine lelieblad voor een gigantisch paleis.

Elke nacht keek Karel naar de glinsterende poolster en fluisterde hij zijn wens naar de hemel. Hij verlangde ernaar om op twee benen te lopen, om te praten en te zingen zoals mensen dat deden. Hij geloofde dat, als hij eenmaal een mens was, hij het geluk zou vinden dat hij in zijn kikkerleven miste. "Dieren die zo dicht bij elkaar liepen en van de natuur genoten, konden niet anders dan warm en lief zijn", dacht Karel.

Op een avond, terwijl de maan hoog aan de hemel stond, verscheen er een fee aan de rand van het moeras. De fee had Karels wens gehoord en was gekomen om hem te belonen. De kleine kikker lag in het riet te slapen en was zich van niets bewust. De fee glimlachte en met een zwaai van haar toverstaf veranderde ze Karel in een mens.

De volgende ochtend ontwaakte Karel met verwondering. Zijn huid voelde nat, zoals altijd. Maar deze keer voelde het niet prettig. Vermoeid opende hij zijn ogen en schrok zich bijna een ongeluk! Hij keek naar zijn handen, zijn benen... "Ik lijk op een mens", dacht hij verbaasd. Een snelle blik in het glanzende oppervlak van het water bevestigde zijn vermoeden. "Geen wonder dat ik me nat voel, ik lig te slapen in het water. Dat heb ik nog geen enkele mens zien doen!" Hij was eindelijk wat hij altijd had willen zijn: een

echte mens.

Vol geluk riep hij naar de andere kikkers, maar kreeg geen antwoord. "Ach, die arme stakkers begrijpen mij natuurlijk niet", dacht Karel bij zichzelf. "Maar dat is mijn probleem niet meer, ik ga naar waar de mensen zijn. Daar waar ze mijn talent gaan bejubelen!"

Karel volgde het kronkelende pad van de vijver naar het dorpje aan de rand van het moeras. Dat dorp, ver weg van grote steden en nieuwe ideeën, bestond uit een klein dorpsplein met lemen huisjes eromheen. In het midden van het plein stond een standbeeld van een man met een gigantische krulsnor op een paard. Goedgeluimd - maar licht wankelend op zijn nieuwe benen - stapte Karel het dorp in. Iedereen die hij tegenkwam, kreeg een serenade. Dat was tenslotte wat hij het beste deed in de vijver.

De mensen reageerden alleen niet zoals Karel altijd had gedroomd. Ze keken eerst verbaasd naar de vreemdeling. Wanneer Karel dan maar verder liep, wezen ze naar hem en fluisterden achter zijn rug. "Wie was die rare snuiter?", vroeg een jong meisje aan haar moeder. Angstig trokken ouders hun kinderen naar zich toe. Binnen enkele ogenblikken verdween bijna iedereen in zijn huis. Van achter hun ramen sloegen ze de zingende jongen met grote ogen gade. Karel voelde tranen opkomen. Hij voelde zich even eenzaam te midden van de mensen die hij zo had bewonderd als hij zich op zijn lelieblad in de vijver had gevoeld.

Alleen een oude man die op een bank onder het standbeeld van de man met de snor zat, maakte geen aanstalten om op te stappen. Verbaasd over de reactie van alle andere mensen, liep Karel muisstil naar de man toe en nam plaats aan de andere kant van de oude eiken bank. Na een korte stilte sprak de oude man: "Zo... voor mij zing je niet?"

Karels tong leek aan zijn verhemelte te plakken. "Zou je dat graag willen?", kraakte hij uiteindelijk, bijna niet hoorbaar.

"Alleen als je voor iets vrolijks kiest", zei de man goedlachs. "Je zal je best moeten doen als je iedereen terug uit hun huizen wilt lokken."

"Maar waarom liepen ze weg van mij?", vroeg Karel verbaasd - en gekwetst.

"Ah..." antwoordde de oude man met een mysterieuze glimlach. "Zie je dat beeld achter mij? Dat is generaal Flado, hij versloeg ooit een vijand die deze streek probeerde over te nemen. Na het gevecht reed hij dit plein op en sprak tot de dorpingen. Hij vertelde dat we in de toekomst beter moesten oppassen. Er waren al eerder vreemdelingen in

de vallei gezien, maar niemand van ons zag er erg in. Achteraf bleken het spionnen van een vijandig koninkrijk te zijn. Die boodschap is na al die jaren blijven hangen. Mensen schuwen wat ze niet kennen.”

“Maar u bent blijven zitten”, vervolgde Karel.

De ogen van de oude man fonkelden. “Dat klopt. Mensen schuwen wat ze niet kennen, maar ik ken door mijn jaren ervaring meer dan de meesten. Net als alle anderen zie ik een vreemde jongeman die uit de richting van de moerasvijver komt, die niet zo fris ruikt en uit het niets tegen mensen zingt. Alleen kies ik ervoor om vooral de mooie stem te horen. Als je zo oud bent als ik, dan doen die andere dingen er niet zoveel toe. Over die mooie stem gesproken: ga je nog zingen?”

Het compliment over zijn stem vulde Karel met zoveel warmte dat hij niet alleen zong, maar kirde van plezier. Zijn lied was vrolijk, opzwepend en klonk als niets dat mensenoren al ooit gehoord hadden. De oude man greep zijn wandelstok en begon spontaan te dansen. Mondjesmaat kwamen nieuwsgierige kinderen uit de huizen, met tegenzin gevolgd door hun ouders – vastberaden om de vreemdeling geen glimlach te gunnen. Maar Karels lied was zo aanstekelijk dat zelfs de burgemeester heen en weer begon te wiegen, zijn hoge hoed op en neer hoppend op zijn hoofd. De vrouw van de bakker walste met een stokbrood en de kippen van boer Berends klokten mee op de maat.

Toen Karel klaar was, barstte een juichend applaus los. Iedereen in het dorp was laaiend enthousiast. Hij kreeg handen en felicitaties, schouderklopjes en bloemen. Meer liederen en gejuich volgden. Na een heel concert werd Karel op de schouders van de dorpingen gehesen. Ze paradeerden met hem rond het dorpsplein en hieven hem bovenop het standbeeld van de Generaal. Vanop die plek kon Karel het hele dorp zien en daarachter de moerasvijver. Karels glimlach verdween van zijn gezicht. Hij beseftte plots dat hij de andere kikkers in de vijver altijd hetzelfde had behandeld als de mensen hem hadden behandeld toen hij net in het dorp aankwam.

Schaamte deed zijn mensenwangen rood aanlopen. Met een zucht wenste Karel dat hij weer op zijn lelie zou kunnen zitten, ditmaal omringd met kikkervrienden. Wat was dit succes vergeleken met graag gezien worden? De oude man glimlachte naar de jongen bovenop het standbeeld. Na een zwaai van zijn wandelstok volgde een felblauwe flits. Waar zonet de zingende jongen bovenop het standbeeld zat, was nu niemand meer te bespeuren. Hoewel, dat is niet helemaal waar. Bovenop het hoofd van de generaal stond een kleiner beeld. Dat van een zingende kikker.

De volgende ochtend werd Karel wakker. Zijn lichaam voelde koud en nat aan. Alleen was het niet onaangenaam. Met slaperige ogen staarde hij naar zijn handen en benen, opnieuw groen en slijmerig. Karel keek met een glimlach naar het wateroppervlak. Vanuit het glinsterende water glimlachte een kleine, voldane kikker terug.

Het dorp ziet er intussen anders uit. De lemen huizen zijn nu van baksteen en beton, het plein werd een park en het standbeeld hangt vol klimop en mos - de naam van de generaal al lang vergeten. Maar de moerasvijver, die ziet er beter uit dan ooit. Van overal ter wereld komen mensen naar het natuurpark achter het oude dorp. Ze gaan er wandelen en zingen, de kleuren en geuren koesteren en beminnen. Maar bovenal komen ze wanneer de maan hoog in de zomerlucht staat luisteren. Niet zomaar, neen. Ze komen luisteren naar een ware moerassymfonie, die heel erg klinkt als het lied dat honderden jaren eerder op het dorpsplein werd gezongen.

De amicale anekdote van

DE EEND & DE JACHTHOND

og niet zo lang geleden was er in het groene, glooiende landschap van Engeland een prachtig landgoed. Op dat landgoed woonde een cocker spaniel genaamd Penelope samen met haar baasje, lady Nought. De adellijke dame verwerende haar hondje maar wat graag. Zo ontving Penelope het lekkerste eten, de zachtste kussens én had ze met Kerstmis vorig jaar een prachtige halsband cadeau gekregen.

In een statig landhuis omgeven door bossen en velden leefden deze twee elegante dames hun leven op het ritme van de seizoenen. Penelope was een trouwe metgezel en een uitstekende jachthond. Haar specialiteit was op eenden jagen. Dat was ook de grote passie van lady Nought.

Op een heldere herfstochtend, waarop mist boven de velden hing en de dauw op de bladeren glinsterde, gingen Penelope en lady Nought voor het eerst dat jaar op jacht. Ze trokken naar een vijver diep in het eikenbos, waar de wilde eenden vaak kwamen rusten. Omgeven door een prachtig kleurenspeel van oranje, rode en bruine bladeren liepen ze naar hun bestemming.

Penelope kende dit ritueel goed: ze was een doorwinterde jachthond én het voorbeeld voor de honden van de andere adellijke jagers. Vandaag zouden ze oefenen en zondag zou de eerste echte jacht doorgaan. Toch kon het goudbruine hondje haar anticipatie niet verstoppen. Jagen bleef spannend!

Aan de rand van de vijver hielden ze halt. Lady Nought blies op haar eendenfluitje en nam haar geweer. De tweeloop scande de blauwe hemel. En toen... knal! Penelope wachtte niet tot ze een signaal kreeg om de eend op te halen. Ze schoot naar voren en sprong in het water. Door de plons raakte haar halsband los. Voor Penelope er erg in had, zonk deze naar de bodem van de vijver, verloren in het donkerbruine water.

Paniek! De halsband was een cadeau van lady Nought... Wat nu? Ten einde raad jankte het jachthondje om hulp. Even bleef het stil, dan klonk er zacht gelach vanuit het riet. "Heb je hulp nodig om ons te kunnen vangen, bijtertje?", vroeg een nasale stem. Vanuit de schaduw verscheen het silhouet van een eend. "Misschien is het tijd om met pensioen te gaan?", vroeg ze mokkend. "Hoe dan ook, mij heb je nog nooit te pakken gekregen. Je bazin schiet zo scheef als een banaan en jij bent bijlange niet snel genoeg!"

"Neen", snikte Penelope. "Mijn halsband, hij is gezonken! Het was een kerstcadeau van

lady Nought. Oh, wat ga ik hem missen.”

De eend fronste en sprak: “Is dit een nieuwe list? Niemand kan zo ontdaan zijn door het kwijtspelen van iets materieels. Wij eenden hebben alleen maar veren en willen niets meer. Waarom zou een halsband anders zijn voor een hond?”

Nu keek Penelope gek op. “Die halsband is alles voor mij! Hij toont dat ik bij de familie hoor en dat ik de beste jachthond van Engeland ben.”

De eend barstte in lachen uit. “Haha, wat ben jij gek. Het enige wat je doet, is eenden uit het water vissen wanneer er al gaten in geschoten zijn... Dat is niet echt jagen! En als ze je echt graag zien als familielid, dan maakt dat bandje niet uit. Misschien kan je eens stoppen met doen wat anderen je influisteren en met piekeren over wat anderen denken. Begin in de plaats daarvan met jezelf te zijn.”

Het hondje was zo verbaasd door de wijze woorden van de eend dat ze even vergat te watertrappelen. Ze verslikte zich in het water en kuchte zo luid dat de eenden aan de andere kant van de vijver wegvlogen.

De eend zuchtte. “Ik zal je bandje snel opduiken, voor je verdrinkt. Mijn naam is Maurice trouwens.”

Met die woorden verdween de kleine, gespierde eend onder het wateroppervlak. Even was er nergens beweging te zien. Alleen aan de rand van de vijver liep een figuur heen en weer. Het was lady Nought, die ongerust Penelopes naam aan het roepen was.

Toen verscheen het groene hoofd van Maurice, met in zijn gele snavel... de halsband!

“Oh, dankjewel, dankjewel!”, blafte Penelope. “Je hebt gelijk met wat je zei... Ik heb nooit nagedacht over waarom ik ‘jaag’. Maar toch ben ik blij dat ik mijn cadeautje terug heb. Hoe kan ik je ooit bedanken?”

Maurice keek ondeugend met zijn zwarte oogjes...

Het was zondag en het landhuis bruiste van activiteit. Alle kennissen van lady Nought waren uitgenodigd voor de eerste eendenjacht van het seizoen - in hun mooiste jachtkostuums, hun honden met de prachtigste halsbanden. Tegen de middag was iedereen verzameld aan de grote vijver. De jachthoorn gaf de start van het schieten aan. De spanning steeg onmiddellijk.

Maar nog voor het eerste schot gelost werd, liep Penelope naar het water en sprong in de vijver.

De andere honden, altijd onder de indruk van hun meest getalenteerde telg, aarzelden niet en volgden. Frustratie brak uit onder de mensen. Wat waren die honden toch dom! Een kakofonie van naamgeroep en fluitjes vulde de lucht, tot het plots muisstil werd. Want daar, aan de rand van de vijver, stond plots Penelope... met een eend op haar hoofd!

"Niet schieten!", schreeuwde lady Nought naar haar gezelschap.

Een paar seconden later volgden de andere jachthonden. Allemaal... met een eend op hun hoofd. Het monocle van de lord van Westinghouse viel uit zijn oog en lady Spiffington liet haar geweer - dat gelukkig niet geladen was - op haar tenen vallen. In totaal zaten meer dan twintig jachthonden voor hen met vogels op hun hoofd. Beeldden de mensen het zich in? Neen, de eenden én de honden leken echt te glimlachen...

We hoeven je niet uit te leggen dat deze eerste jacht van het seizoen ook meteen de laatste bleek te zijn... ooit zelfs. En het grote domein van lady Nought? Dat staat vandaag de dag bekend als Penelope's Retreat, een van de grootste privé natuurreservaten in Engeland. Mensen uit het dorp lachen soms nog wel eens dat ze een hond hebben gezien met een eend op zijn hoofd. Grapjassen! Of toch niet...?

De vrolijke vertelling van

DE RIDDERS VAN DE RONDE KAAS

an de oevers van de rivier de Thames, in Engeland, ligt de stad Londen. In het hart van de stad staat Buckingham Palace. Diep in de keuken van het paleis woonde ooit een geheim verbond van dappere muizen, die al generaties lang waakten over een van de kostbaarste schatten van het paleis: de kaasvoorraad.

Deze kleine, vindingrijke muizen, die hun thuis hadden gemaakt in een pilaar van de keukenmuur, namen nooit te veel kaas. Ze hielden net genoeg om hun buikjes vol te smullen, maar in ruil daarvoor waakten ze in stilte over de veiligheid van deze lekkernijen - een missie waar niemand in het paleis ooit achter was gekomen.

Op een avond, net voor een groots koninklijk banket voor buitenlandse leiders, hing er spanning in de lucht. De koningin zelf had het banket gepland, en het hoogtepunt zou een imposante kaastafel zijn, vol met de meest smaakvolle en zeldzame kazen. De Blue Derby, een bijzonder exemplaar uit Derbyshire, was het kroonstuk. De muizen hielden alles nauwlettend in de gaten, zoals ze altijd deden. Niets zou hen van hun koninklijke taak kunnen afleiden.

Maar die nacht brak er onheil los. Terwijl de paleiskeuken tot rust kwam en de chefs naar hun kamers vertrokken, werd de stilte plotseling verbroken door een dreunend geluid. De muizen, veilig in hun schuilplaats, hoorden een vreemd gekrabbel. Toen ze door de kleine gaatjes in hun pilaar gluurden, zagen ze een huiveringwekkend tafereel: een bende ratten, grof en vuil, had zich een weg gebaand naar de keuken. Hun ogen glommen in het donker.

De leidinggevende muis, Sir Cheddar, gaf snel het bevel: "Verdedig de kazen!"

Een gevecht brak los zoals geen enkele keuken ooit had gezien. De muizen, bewapend met kleine vorken, lepels en botermesjes, streden dapper tegen de ratten, die de potten en pannen als schilden gebruikten. Sir Cheddar zwaaide met een tandenstoker als zwaard, terwijl zijn rechterhand, lady Brie, boterknollen als projectielen naar de ratten gooide.

De strijd was chaotisch; zo gebruikte een muis een stukje knoflook als rookbom, waardoor een rat verstrikt raakte in een hoopje pasta en uitgled in een plas olijfolie.

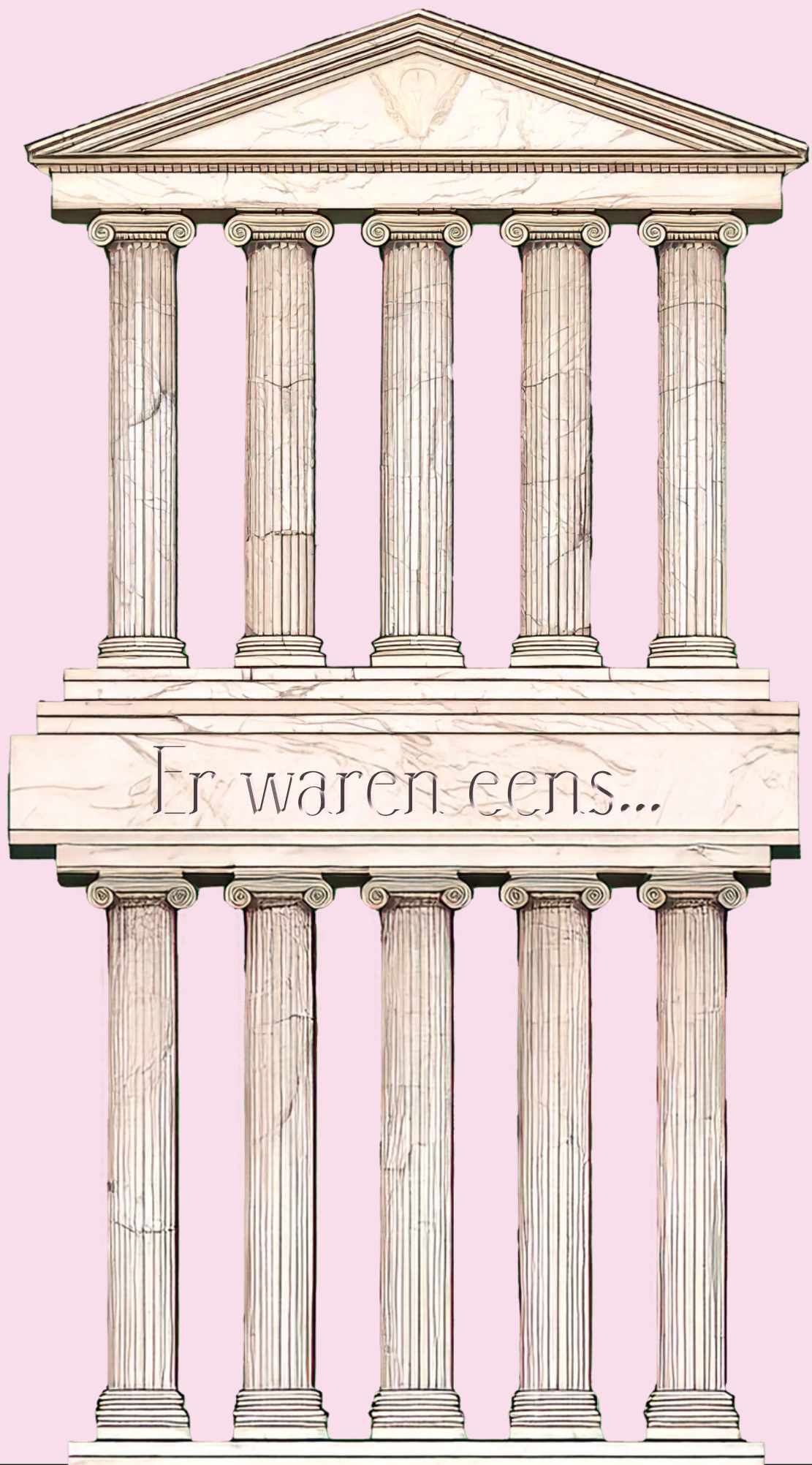
Hoewel de muizen hun keuken dapper verdedigden, werd pas de volgende ochtend

Wij Schreven Ook Sprookjes...

De Voorgangers van J.J. Gasia

Sprookjes behoren tot de oudste en meest geliefde literaire vormen ter wereld. Ze zijn doordrongen van magie, betovering en avontuur, maar bevatten ook diepere lagen die reflecteren op menselijke angsten, hoop en moraal. Hoewel sprookjes tegenwoordig vaak met kindervertellingen worden geassocieerd, waren ze oorspronkelijk bedoeld voor een breder publiek en fungeerden ze als morele lessen of maatschappijkritiek.

De evolutie van het sprookje is een proces waarin volksverhalen, mythologie en literaire tradities elkaar beïnvloed hebben. Veel verhalen vinden hun oorsprong in de oudheid (zoals de vertellingen van Aesop) en de middeleeuwse volkscultuur. De overgang van mondelinge vertellingen naar geschreven literatuur markeert een cruciale fase in de geschiedenis van sprookjes.

De Oorsprong van Sprookjes

Sprookjesachtige verhalen zijn zo oud als de mens zelf. De eerste sporen vinden we in de mythen en volksverhalen van beschavingen zoals Egypte, Mesopotamië, India en China. Een van de vroegste sprookjesachtige vertellingen is "Het Verhaal van de Twee Broers", een Egyptisch verhaal uit circa 1200 v.Chr., waarin goddelijke interventie en betoveringen een sleutelrol spelen. In India werd de "Panchatantra" samengesteld, een verzameling fabels en verhalen met morele lessen die later hun weg vonden naar Perzië en Europa.

In het Midden-Oosten ontstonden eeuwenoude verhalen die later gebundeld werden in "Duizend-en-een-nacht". Klassieke sprookjes zoals "Aladdin en de Wonderlamp" en "Ali Baba en de Veertig Rovers" maken deel uit van deze rijke traditie, waarin magie, avontuur en wijsheid samenkomen. Ook in China vinden we vroege sprookjesmotieven terug in volksverhalen zoals "Ye Xian", een versie van het Assepoester-verhaal uit de 9e eeuw.

Middeleeuwse en Mondelinge Volksverhalen

Tijdens de middeleeuwen bleven sprookjes voortleven als mondelinge volksvertellingen. Troubadours en volksvertellers trokken rond en pasten verhalen aan afhankelijk van hun publiek. In West-Europa speelden magische elementen, feeën en heksen een belangrijke rol in volksverhalen.

Een ander belangrijk genre in deze periode waren de dierverhalen en fabels. In West-Europa is Reinaert de Vos, een satirisch dierenepos uit de 13e eeuw, een van de bekendste voorbeelden. Hierin werd de vos Reinaert afgebeeld als een sluwe bedrieger die met listige streken zijn vijanden te slim af was.

De Eerste Opgetekende Sprookjes

In de late middeleeuwen en de vroege renaissance begon men sprookjes voor het eerst systematisch op te schrijven. In Italië publiceerde Giovanni Francesco Straparola (1485–1557) "Le Piacevoli Notti" ("De Vermakelijke Nachten"), waarin vroege versies van sprookjes verschenen

met magische transformaties en verborgen prinsessen.

Een nog belangrijkere figuur in de ontwikkeling van het literaire sprookje was Giambattista Basile (ca. 1575–1632). Zijn werk "Lo Cunto de li Cunti" ("Pentamerone"), gepubliceerd na zijn dood, wordt beschouwd als de eerste uitgebreide verzameling van sprookjes. Basiles verhalen bevatten vroege versies van "Assepoester", "Doornroosje" en "Hans en Grietje" en hadden een volks karakter met humoristische en soms ruwe elementen.

In de 17e eeuw ontstond een literaire stroming waarin sprookjes werden herschreven en verfijnd voor een aristocratisch publiek. Hier legden schrijvers de basis voor het moderne sprookjesgenre door verhalen te structureren en stilistisch te verrijken.

Voorbij de Mondelinge Traditie

Met de overgang van mondelinge vertellingen naar gestructureerde literaire werken begon het sprookje zich definitief als genre te ontwikkelen. De Franse salons van de 17e eeuw speelden hierin een cruciale rol. Aristocratische schrijvers gaven volksverhalen een verfijnde en elegante stijl, waardoor ze geschikt werden voor het hofpubliek.

Naast sprookjes ontwikkelden zich in dezelfde periode ook de fabels. Deze traditie zou tot een hoogtepunt komen met het werk van Jean de La Fontaine, die in de tweede helft van de 17e eeuw fabels herschreef en opnieuw populariseerde.

En Nadien?

Sprookjes werden steeds meer verfijnd en kreeg een vaste vorm die tot vandaag invloedrijk blijft. Dankzij de evolutie van volksverhaal naar hofentertainment werden ze ook geschikt om met kinderen te delen. Ze brachten vertier voor de hele familie maar brachten ook levenslessen over die vooral bij de allerjongsten vaak bleven hangen.

Op de volgende pagina's worden tien sprookjesschrijvers besproken, zowel bekende als vergeten figuren. Hun werk heeft het sprookjesgenre gevormd en verrijkt, elk op hun eigen manier. Dit overzicht biedt een blik op hun leven, hun invloed en de manier waarop hun verhalen de tand des tijds hebben doorstaan.

De auteur van dit werk en van nog vele andere sprookjes zet hun traditie verder door tijdloze verhalen te schrijven die doen dromen én denken.

Ik Bracht Fabels In De Mode...

Deel 1 - Jean de La Fontaine

Jean de La Fontaine (1621-1695) was een van de beroemdste Franse fabeldichters en een belangrijke figuur in de literaire wereld van de 17e eeuw. Geboren in Château-Thierry, begon hij zijn carrière als jurist, maar zijn liefde voor poëzie en verhalen trok hem naar Parijs, waar hij deel werd van de literaire elite. Daar vond hij inspiratie in de klassieke werken van Aesopus en Phaedrus, en zette hij de traditie van de oude Griekse fabel verder.

de La Fontaine publiceerde zijn eerste verzameling, "Fables Choiesies, Mises en Vers", in 1668. Zijn fabels zijn korte, moralistische verhalen, waarin dieren menselijke eigenschappen krijgen en zo allegorieën vormen voor menselijke gedragingen. Bekende fabels zoals "De Raaf en de Vos" en "De Krekel en de Mier" bevatten scherpe lessen over thema's als hebzucht, ijdelheid en werklust.

Wat de La Fontaines werk bijzonder maakt, is zijn gebruik van rijm en ritme, waardoor zijn fabels niet alleen educatief, maar ook poëtisch en amusant zijn. Zijn verhalen waren oorspronkelijk bedoeld voor volwassenen en de hogere klassen, maar zijn eenvoud en wijsheid maakten ze geschikt voor iedereen. Hij gebruikte zijn fabels ook als een subtiele manier om kritiek te leveren op de politiek en sociale orde van zijn tijd. Door dieren en natuur als hoofdpersonages te gebruiken, kon hij met humor en ironie gevoelige onderwerpen aansnijden zonder directe confrontatie.

Naast zijn fabels schreef de La Fontaine andere literaire werken, waaronder gedichten, toneelstukken en verhalen. Toch is het vooral door zijn fabels dat hij bekendheid verwierf. Hij had de gave om met simpele woorden grote waarheden te vertellen. Zijn fabels zitten vol levenslessen en scherpe observaties van de menselijke natuur. Ze tonen de zwakheden, maar ook de deugden, en laten zien hoe mensen kunnen veranderen of juist vastzitten in hun eigen gedragspatronen.

de La Fontaines stijl beïnvloedde de Europese literatuur aanzienlijk. Auteurs uit verschillende landen en tijdperken, zoals de Duitse schrijver Gotthold Ephraim Lessing en de Russische dichter Ivan Krylov, lieten zich inspireren door zijn fabels en bewerkten deze in hun eigen stijl. Zijn werk hielp ook bij het definiëren van de fabel als genre en maakte het populair in verschillende culturele kringen.

Jean de La Fontaine overleed in 1695, maar zijn fabels zijn sindsdien nooit vergeten. Ze worden nog steeds gelezen, bestudeerd en vertaald over de hele wereld. Door zijn unieke stijl en tijdloze boodschappen blijft de La Fontaine een van de belangrijkste fabelschrijvers aller tijden. Zijn werken hebben de tand des tijds doorstaan en blijven, zelfs eeuwen na zijn dood, relevant door de universele thema's en herkenbare personages die hij creëerde.

de La Fontaine stond bekend om zijn verwardheid. Zo gebeurde het dat hij zijn eigen zoon op straat tegenkwam, maar niet herkende. Pas toen iemand hem vertelde wie de jongen was, reageerde hij laconiek: "Ah ja, ik dacht al dat ik hem ergens eerder had gezien!" Ook kwam hij op straat ooit een stoet tegen - hij dacht dat dit een feest was en stapte feestelijk mee. Het bleek echter om een begrafenis te gaan, maar de La Fontaine had niets door totdat een omstaander hem op de ongemakkelijke situatie wees.

... En Ik Bedacht "Sprookjes"

Deel 2 - Madame d'Aulnoy

Madame d'Aulnoy (1650–1705) was een invloedrijke Franse schrijfster die de term "sprookje" ("conte de fées") introduceerde. Haar verhalen, doordrenkt met magie, feeën en betoverde koninkrijken, waren niet alleen bedoeld als vermaak, maar dienden ook als een subtiel kritiek op de aristocratische samenleving van haar tijd. Ze werd geboren als Marie-Catherine Le Jumel de Barneville, baronesse d'Aulnoy, in een adellijke familie, maar haar leven was allesbehalve sprookjesachtig. Na een gedwongen huwelijk op vijftienjarige leeftijd met een oudere, gewelddadige edelman, werd ze later betrokken bij een complot om hem uit de weg te ruimen. Dit mislukte, en hoewel haar precieze lot in deze periode onduidelijk blijft, lijkt het erop dat ze tijdelijk uit de gratie viel aan het hof en zich noodgedwongen terugtrok uit de Parijse samenleving.

Toen ze uiteindelijk terugkeerde naar literaire kringen in Parijs, begon d'Aulnoy met het schrijven van verhalen die zich onderscheidden van de traditionele volksvertellingen. In plaats van eenvoudige, mondelinge overleveringen te verzamelen zoals de latere Gebroeders

Grimm, herschreef en verfijnde d'Aulnoy de verhalen in een elegante, hoffelijke stijl die aansloot bij de smaak van de Franse adel.

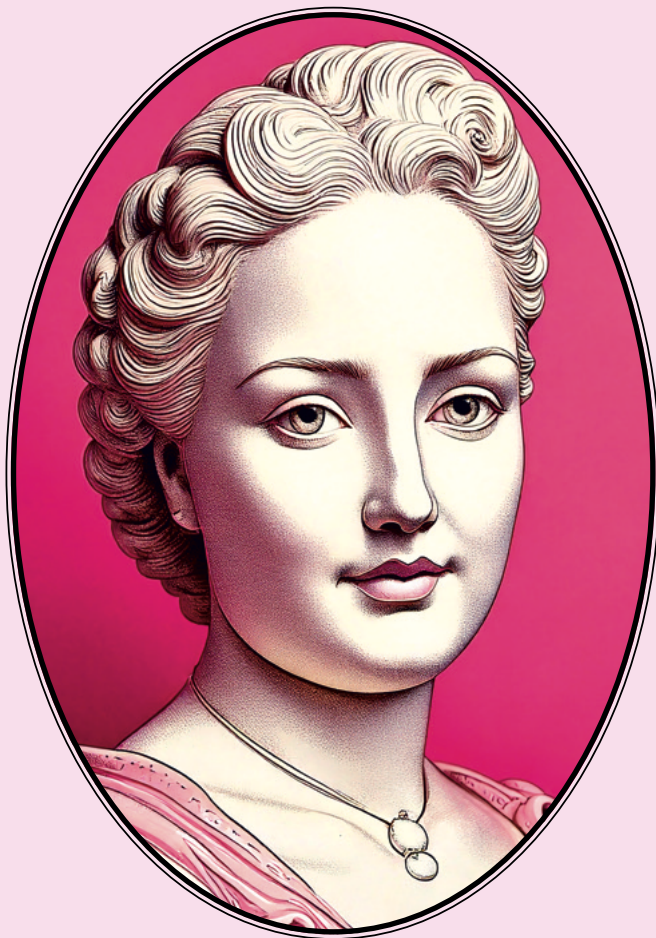
Haar beroemdste werken, zoals "L'Oiseau Bleu" ("De Blauwe Vogel"), "La Belle aux Cheveux d'Or" ("De Schone met het Gouden Haar") en "Le Prince Lutin" ("De Kabouterprins"), zitten vol sterke vrouwelijke hoofdpersonen, betoverde koninkrijken en magische wezens. Waar Charles Perrault - later meer over hem - zijn vrouwelijke personages vaak afhankelijk maakte van mannelijke redders, gaf d'Aulnoy haar heldinnen meer autonomie en intelligentie. Dit maakt haar sprookjes niet alleen fantasierijk, maar ook vooruitstrevend binnen de literaire conventies van haar tijd.

D'Aulnoy onderscheidde zich door haar vermogen om sprookjes te verweven met maatschappelijke satire. Ze gebruikte haar verhalen om de strikte sociale regels en de beperkte vrijheid van vrouwen aan het hof van Lodewijk XIV op speelse wijze te bekritisieren. Terwijl haar tijdgenoten sprookjes vaak als kindervertellingen zagen, bracht zij ze naar een hoger niveau, met complexe verhaallijnen en subtiel commentaren op macht, status en genderrollen. Hierdoor werden haar werken niet alleen geliefd bij de Franse elite, maar kregen ze later ook een bredere invloed op de Europese sprookjestradiatie.

Naast haar sprookjes schreef d'Aulnoy historische romans en reisverhalen, waarin ze gedetailleerde beschrijvingen gaf van verre landen. Opmerkelijk genoeg is er geen bewijs dat ze Frankrijk ooit heeft verlaten, ondanks haar uitvoerige verslagen over exotische reizen. Dit weerhield haar er niet van om avonturen te verzinnen met zo'n overtuiging dat haar lezers dachten dat ze een echte ontdekkingsreiziger was - alsof ze zelf in een van haar eigen sprookjes leefde.

Sommige historici denken dat d'Aulnoys verhalen verborgen politieke verwijzingen bevatten, waarbij koningen en feeën soms verdoken karikaturen waren van echte figuren aan het hof van Lodewijk XIV.

Over De Auteur

J.J. Gasia

Het Verschil Tussen

Mythes, Epen, Sagen, legenden, Fabels & Sprookjes

